

OSYP JURIJ FEĎKOVYČ

(1834—1888)

DESERTÉR

Sedl si on u stolečku,
plamen svíčky has' —
drobné psaníčko si četl
znova zas a zas.
Drobné psaníčko si četl,
lísteček jak sníh...
Sklonil hlavu na roh stolu,
slzy na lících.

„Maměnka má ustaraná
dnes mi píše zas,
že tam venku krutá zima,
že ji trápí mráz;
nemá, nemá, kdo by pro ni
dříví narubal,
jediného synka císař
na vojnu jí vzal.“

Vzchopil se tak jako plamen,
vzlétl jako pták,
s větrem o závod se žene,
je mu dobře tak;
vždyť on letí k staré máti
domů v chatu svou,
jde jí dříví narubati,
zahřát ubohou.